

Sygn. akt VIII U 1819/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Stańczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Dagmara Nastaj

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2017 roku w Lublinie

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 15 października 2015 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala B. S. prawo

do emerytury w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 44,86%, od dnia 1 września 2015 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na

rzecz B. S. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII U 1819/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 października 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił wnioskodawcy B. S. prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, począwszy od dnia 1 września 2015 roku. Do ustalenia wysokości świadczenia organ rentowy uwzględnił 21 lat, 5 miesięcy i 8 dni okresów składkowych oraz 3 miesiące i 28 dni okresów nieskładkowych, wysokość świadczenia wyniosła 1 168,42 złotych. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że do stażu i podstawy wymiaru świadczenia nie przyjęto okresu pracy od 1 kwietnia 1993 roku do 31 grudnia 1993 roku w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w L. z uwagi na brak informacji o okresach zwolnień lekarskich, a w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z dnia 16 stycznia 2014 roku zakład pracy za 1993 roku wskazał kwotę wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne w okresach: od 1 stycznia 1967 roku do 21 marca 1972 roku, od 1 kwietnia 1972 roku do 30 września 1975 roku, od 20 października 1975

roku do 31 maja 1978 roku, od 25 stycznia 1981 roku do 8 czerwca 1982 roku, od 1 września 1987 roku do 27 czerwca 1987 roku oraz 1 stycznia 1979 roku do 16 stycznia 1981 roku, ponieważ w zaświadczeniu z dnia 22 kwietnia 2014 roku wystawionym przez (...) nie umieszczono informacji, jakie wynagrodzenie zostało wykazane, skoro w okresie 11 października 1979 roku do 30 czerwca 1981 roku wnioskodawca pracował w Iraku (decyzja k. 55-56 akt ZUS).

Odwołanie od tej decyzji złożył w dniu 17 listopada 2015 roku pełnomocnik B. S., który zakwestionował wysokość emerytury i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez podwyższenie wysokości świadczenia. Wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy z zakwestionowanych przez organ rentowy okresów na okoliczność rzeczywiście osiąganego wynagrodzenia, wniósł o uwzględnienie zarobków wnioskodawcy w oparciu o przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w Zakładzie (...) w B. z dnia 2 listopada 2015 roku (odwołanie k. 2-7 a.s.).

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wywodząc jak w decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 10 a.s.).

W toku postępowania strony popierały stanowisko prezentowane w sprawie., pełnomocnik wnioskodawcy wnosił o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca B. S. urodził się w dniu (...).

W dniu 10 września 2015 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do emerytury (wniosek k. 1, kwestionariusz k. 2 a.e., t. II). Przedłożył do niego m. in. świadectwo pracy wystawione przez (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) w L. z dnia 1 września 1975 roku z którego wynikało, że wnioskodawca był w nim zatrudniony na stanowisku blacharza w okresie od 1 kwietnia 1972 roku do 30 września 1975 roku. Na zajmowanym stanowisku otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2 700 złotych ze stawką za godzinę w kwocie 10,50 złotych (świadectwo pracy k. 9 a.e.), a także świadectwo pracy z dnia 13 lipca 1972 roku na okoliczność pozostawiania w stosunku pracy we wskazanym przedsiębiorstwie w okresie od 19 maja 1978 roku do 16 stycznia 1981 roku (świadectwo pracy k. 11 e.e.).

B. S. dołączył także świadectwo pracy z dnia 21 marca 1972 roku wystawione przez Powiatowe Przedsiębiorstwo Usług (...) w B. poświadczające zatrudnienie we wskazanym podmiocie w okresie od 3 września 1965 roku do 1 marca 1972 roku na stanowisku blacharza (świadectwo pracy k. 7 a.e.), nadto świadectwo pracy z dnia 29 maja 1978 roku wystawione przez Wojewódzką Spółdzielnię Budownictwa (...) w L. (...) w B. z którego wynikało, że ubezpieczony w nim zatrudniony w okresie od 20 października 1975 roku do 31 maja 1978 roku na stanowisku blacharza. Świadczył pracę w systemie akordowym, otrzymując stawkę 13,50 złotych za godzinę (świadectwo pracy k. 10 a.e.). Odwołujący przedłożył nadto zaświadczenie wystawione przez E. (...) na okoliczność zatrudnienia w (...) S.A. w L. w okresie od 19 maja 1978 roku do 18 stycznia 1982 roku na stanowisku blacharza (zaświadczenie k. 12 a.e.) oraz umowy o pracę na okoliczność zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. z siedzibą w L. (umowy o pracę k. 40-46 a.e.)

Wnioskodawca przedłożył dodatkowo zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp -7 wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w L., z którego wynikało m. in., że pod dniem 14 listopada 1991 roku, w okresie od 5 października 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 23 a.e.).

Zaskarżoną w rozpoznawanej sprawie decyzją z dnia 15 października 2015 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 września 2015 roku na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. 2015, poz. 748 ze zm.). Do ustalenia wysokości świadczenia przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1967 roku do 1994 roku, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 40,39% (decyzja k. 55 a.e.).

W toku postępowania wywołanego odwołaniem, Sąd Okręgowy w Lublinie zwrócił się o nadesłanie akt osobowych oraz kart wynagrodzeń i dokumentów płacowych z okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Powiatowym Przedsiębiorstwie Usług (...) w B. w latach 1967-1972, a także z okresu pozostawania w zatrudnieniu w (...) S.A. w L. (akta osobowe k. 26 a.s.). Pełnomocnik wnioskodawcy przedłożył nadto na rozprawie w dniu 28 września 2016 roku nowe zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp -7 wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w L. w dniu 1 września 2016 roku, z którego wynikało m.in. że po dniu 14 listopada 1991 roku, w okresie od 5 października 1994 roku do 31 grudnia 1994 roku wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 37 a.e.), a także wykaz okresów pobierania zasiłku chorobowego sporządzony przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w L. w dniu 1 września 2016 roku (wykaz k. 37 a.s.).

Organ rentowy, po zapoznaniu się z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych wnioskodawcy, w tym kartami wynagrodzeń za lata 1978-1985 z okresów zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. oraz powyższym zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp -7 wystawionym przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w L. ustalił hipotetyczną wysokość emerytury wnioskodawcy na dzień 1 września 2015 roku w wysokości 1215,63 złotych, od 1 marca 2016 roku- 1218,55 złotych brutto.

Do stażu pracy uwzględniono okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w L. od 1 kwietnia 1993 roku do 31 grudnia 1993 roku oraz okresy zwolnień lekarskich, zgodnie z wykazem z dnia 1 września 2016 roku i zaświadczeniem Rp-7 z dnia 16 stycznia 2014 roku. W oparciu o karty wynagrodzeń wyłączono ze stażu pracy okres urlopu bezpłatnego w miesiącu czerwcu 1979 roku w wymiarze 23 dni oraz przerwę w zatrudnieniu w okresie od 1 lipca 1984 roku do 30 września 1984 roku.

Łączny staż pracy wnioskodawcy został ustalony na 22 lata, 2 miesiące i 17 dni, w tym 21 lat, 7 miesięcy i 24 dni okresów składkowych, 6 miesięcy i 23 dni okresów nieskładkowych. Po uwzględnieniu wysokości wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 44,86% (1967-1994) (pismo organu rentowego k. 62 a.s.).

Przesłuchany na okoliczność wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy świadek A. G. (1) zeznał, że pracował z wnioskodawcą w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. w latach 1971-1980 w tej samej brygadzie na stanowisku blacharza. Praca była wykonywana w systemie akordowym. Wnioskodawca osiągał wynagrodzenie w różnej wysokości. Różnica pomiędzy zarobkami świadka a wnioskodawcy była niewielka. Świadek podnosił, że pracując w nadgodzinach, uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości 8 000 złotych (zeznania świadka A. G. (1) k. 77v-78v a.s., zeznania wnioskodawcy k. 20v-21 a.s., k. 78v a.s., k. 82 a.s.).

Z kolei świadek W. K., który pracował z wnioskodawcą w Spółdzielni Usługowo (...) w B. (następnie: w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...) w L. Zakładzie w B.) zeznał, że wnioskodawca pracował jako blacharz, w systemie akordowym, zarabiał około 3 000 złotych miesięcznie. Zdarzało się, że wnioskodawca pracował więcej niż 8 godzin dziennie (zeznania świadka W. K. k. 81v-82 a.s., zeznania wnioskodawcy k. 20v-21 a.s., k. 78v a.s., k. 82 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o wskazane wyżej dokumenty znajdujące się w aktach organu rentowego oraz w aktach sądowych, w tym o dokumenty z akt osobowych z okresu zatrudnienia w (...) S.A. w L.. Sąd uznał za wiarygodny wykaz okresów pobierania zasiłku chorobowego sporządzony przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w L. w dniu 1 września 2016 roku, a także zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp -7 wystawione przez te przedsiębiorstwo w dniu 1 września 2016 roku. Autentyczność tych dokumentów w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie. W ocenie Sądu, miały one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Kwoty wynagrodzeń uzyskiwanych przez wnioskodawcę w latach 1978-1985 zostały ustalone na podstawie dostępnych oryginałów kart wynagrodzeń z okresów zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L.. Za miesiące,

za które nie było zaświadczeń Rp-7, organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenia za pracę. Z kolei na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp -7 wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w L. możliwy stał się do uwzględnienia okres zatrudnienia w tym podmiocie w okresie od 1 kwietnia 1993 roku do 31 grudnia 1993 roku.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy i świadków co do okoliczności dotyczących miejsca, okresu i rodzaju wykonywanych obowiązków pracowniczych przez B. S. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. oraz w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...) w L. Zakładzie w B. mając jednakże na uwadze brak możliwości, z uwagi na znaczny upływ czasu, precyzyjnego wskazania wysokości wynagrodzenia uzyskanego przez wnioskodawcę w spornych okresach, co do których zeznawali świadkowie. W ocenie Sądu, z uwagi na brak dokumentacji płacowej, wnioskodawca nie zdołał wykazać za pomocą zeznań świadków w sposób precyzyjny i pewny, wysokości wynagrodzenia otrzymywanego w tych okresach. Świadkowie potwierdzili, że pozostając w zatrudnieniu zarówno w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L., jak i w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...) w L. (...) w B., B. S. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, w systemie akordowym. Często świadczył pracę w nadgodzinach. Świadkowie nie wskazali jednak wysokości otrzymywanego przez wnioskodawcę wynagrodzenia w sposób pewny, gdyż podawali tylko kwoty zbliżone. Wnioskodawca zeznał z kolei, że pracował na analogicznych stanowiskach co świadkowie i otrzymywał wynagrodzenie w porównywalnej wysokości, a nawet wyższe o 200-300 złotych w trakcie zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...) w L. (...)w B.. Okoliczność ta nie została jednak potwierdzona stosowną dokumentacją płacową ani treścią angaży.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie B. S. jest co do zasady słuszne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. 2017, poz. 1383 ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Powołany wyżej przepis umożliwia wznowienie postępowania na wniosek lub z urzędu w przedmiocie prawa lub wysokości świadczenia w sytuacji przedłożenia nowych dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu, oraz ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a nie uwzględnionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z dyspozycją art. 111 ustawy, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

W myśl art. 15 ust. 1 powołanej wyżej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych,

wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (art. 15 ust. 2a).

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011, Nr 237, poz. 1412 ze zm.) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku obowiązuje od 23 listopada 2011 roku i ma zastosowanie do wniosków w sprawach świadczeń złożonych od daty jego wejścia w życie. Zastąpiło ono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. 1983, Nr 10, poz. 49 ze zm.), które dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości określało w sposób podobny. I tak zgodnie z § 20 punkt 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników były zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Orzeczenia Sądu Najwyższego, jakie zapadły jeszcze na gruncie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku są zgodne co do tego, że regulacja zawarta w § 20 rozporządzenia wyznacza jedynie kierunek postępowania dowodowego, natomiast nie oznacza, że wysokość uzyskiwanego uposażenia nie może być ustalona w inny sposób tak przy pomocy dostępnych pisemnych środków dowodowych, pochodzących od pracodawcy, a nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, opublikowane w: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 1998, Nr 11, poz. 342; Legalis numer 31424, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 roku, I UK 179/06, niepublikowany).

W postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych kieruje się bowiem regułami dowodzenia określonymi w art. 227 i n. k.p.c. nie jest zaś związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. Sprawia to, że wysokość uzyskiwanych dochodów może być ustalana wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, które Sąd uznał za celowe i pożądane.

Wskazać przy tym należy, iż wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku, III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

W ocenie Sądu Okręgowego, zachowane w aktach osobowych odwołującego się oryginalne karty wynagrodzeń za lata 1978-1985 z okresów zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp -7 wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w L., dawały podstawę do ustalenia w sposób pewny rzeczywistej wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez wnioskodawcę w tym okresie. Na podstawie wykazu z dnia 1 września 2016 roku i zaświadczenia (...) z dnia 16 stycznia 2014 roku uwzględniono okres zatrudnienia

w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w L. od 1 kwietnia 1993 roku do 31 grudnia 1993 roku oraz okresy zwolnień lekarskich. W oparciu o karty wynagrodzeń wyłączono z kolei ze stażu pracy okres urlopu bezpłatnego w miesiącu czerwcu 1979 roku w wymiarze 23 dni oraz przerwę w zatrudnieniu w okresie od 1 lipca 1984 roku do 30 września 1984 roku.

W ocenie Sądu, nie zasługiwało na uwzględnienie żądanie wnioskodawcy w zakresie, w jakim domagał się ustalenia wysokości emerytury z uwzględnieniem wskazywanego przez siebie wynagrodzenia z okresu pracy w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...) w L. Rejonowym Zakładzie w B. od 20 października 1975 roku do 31 maja 1978 roku oraz w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. w okresie od 1 kwietnia 1972 roku do 30 września 1975 roku, w miejsce przyjętych przez organ rentowy wynagrodzeń minimalnych (k. 68 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego, zeznania świadków A. G. (2) oraz W. K. przesłuchanych w niniejszej sprawie na powyższe okoliczności nie były wystarczające, aby przyjąć, że B. S. świadcząc pracę w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. uzyskiwał zarobki rzędu 8 000 złotych miesięcznie oraz kwotę co najmniej 3000 złotych miesięcznie w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...) w L.. Zeznania świadkowie nie zawierały bowiem w tym zakresie szczegółowych danych dotyczących wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w poszczególnych miesiącach i latach.

Wnioskodawca wykonywał pracę w Wojewódzkiej Spółdzielni Budownictwa (...) w L. oraz (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. w systemie akordowym, więc z istoty tego stosunku wynagrodzenie nie mogło być stałe, zależało ono od ilości wykonanej pracy, różniło się w poszczególnych miesiącach oraz na przestrzeni całego okresu. Kwoty wynagrodzenia wskazywane przez świadków nie były tym samym konkretnymi kwotami uzyskiwanymi rzeczywiście przez wnioskodawcę, ale kwotami przybliżonymi i hipotetycznymi.

W konkluzji Sąd uznał, że nie było możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczną uśrednioną wielkość wynagrodzenia uzyskiwaną przez ubezpieczonego. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie mogło oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 roku, I UK 36/07 Lex nr 390123).

Dlatego też, przy braku zaświadczeń o wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego prawidłowo organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie za okresy, za które nie przedłożono stosownych zaświadczeń ani dokumentów płacowych.

Organ rentowy dokonał stosownego hipotetycznego wyliczenia wysokości emerytury. Po uwzględnieniu wynagrodzeń za lata 1978-1985 i 1993 wskaźnik wysokości wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych wyniósł 44,86% (1967-1994).

Z powyższych względów zaskarżona w niniejszym postępowaniu decyzja nie była trafna i podlegała zmianie poprzez ustalenie wysokości emerytury wnioskodawcy poprzez przyjęcie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 44,86% od dnia 1 września 2015 roku.

Orzeczenie o zwrocie kosztów procesu uzasadnia przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość w kwocie 180 złotych ustalono na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm. w wersji obowiązującej na dzień złożenia odwołania).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.